

Set arguments sobre això de diumenge

L'espectacle de diumenge dels nacionalistes espanyols, especialment als carrers del nostre país, ha mogut tot de comentaris. A mi, em sembla un fet important, sí, però no tant, ni tan definitori com n'hi ha que diuen. Té aspectes molt contradictoris que crec que paga la pena de comentar, començant per un de bàsic: tampoc no és tan gros això que ha passat.

L'espectacle de diumenge dels nacionalistes espanyols, especialment als carrers del nostre país, ha mogut tot de comentaris. A mi, em sembla un fet important, sí, però no tant, ni tan definitori com n'hi ha que diuen. Té aspectes molt contradictoris que crec que paga la pena de comentar, començant per un de bàsic: tampoc no és tan gros això que ha passat. Alguns arguments. 1) Ahir la BBC en un llarg reportatge s' [interrogava](#) sobre l'efecte unitari de la victòria espanyola, arran d'unes paraules de Zapatero dient que tothom s'havia alegrat de la victòria, que havia unificat el sentiment espanyol de catalans, bascos, valencians (sí, ens anomenava!) etcètera. La mateixa BBC responia amb contundència tot seguit: 'un trofeu no unifica una nació i probablement el senyor Zapatero ha anat massa enllà en les seues consideracions', i encara: 'els nacionalistes bascos i catalans no abandonaran de sobte els seus principis polítics per un gol de Fernando Torres'. No ho podria dir millor, jo. 2) Discutir sobre si va haver-hi molts petards i traques o pocs és perdre el temps. N'hi va haver. En alguns llocs, molts. En la majoria, no tants. Però tot plegat no es podia comparar amb l'excitació ciutadana de nits com les de la victòria de la Champions del Barça a París o de la Copa del València, ben recent. Però, tant és: hi havia molta gent al carrer. I què? En aquest país hi ha de tot i és bo que hi haja de tot. Si mai arriba a haver-hi un referèndum d'independència, una bona part del país votarà, amb tot el dret del món, contra. Per tant, ja està bé que es vegem, que siguem visibles, perquè també són una part important del nostre país. Únicament un somiatruites pot pensar que es pot avançar sense tensions. Però una volta dit això, també cal dir que no és raonable imaginar que, de sobte, tots els manifestants de les grans manifestacions sobiranistes, tots els militants del Bloc, de Convergència, d'Esquerra, de les CUP, d'Òmnium Cultural, d'Obra o Acció Cultural, tots els mestres d'Escola Valenciana o els sindicalistes d'Avalot, tots els seguidors d'Obrint Pas o els devots de l'Antoni Bassas desapareixeran, per encanteri, ofegats pel gol del Niño. Vinga, home...! 3) El problema, en tot cas, és que nosaltres no fem gran cosa de profit des de fa temps i anem emporugits i a la defensiva. Els sobiranistes anem desconcertats entre tanta politiqueta tronada (ja no faltava sinó la baralla interna de la Plataforma pel Dret de Decidir...) i tan pocs missatges clars dels uns, dels altres i dels de més enllà. És cert, per exemple, que s'han fet coses per les seleccions nacionals i que hi ha avenços, però el resultat després de dècades és que continuem eixint únicament en els partits de costellada, i que la participació en l'Eurocopa de la selecció catalana, i no dic res de la valenciana, és pura utopia. El mal no és que Espanya marque un gol; el mal és que la nostra selecció no en pot marcar cap perquè no la deixen jugar i no sabem com fer-ho perquè puga jugar. Mentrestant, ells van fent bé la seua faena, fins i tot guanyant l'Eurocopa. Per tant, ja cal que nosaltres ens posem les piles i deixem de perdre el temps. 4) El problema més important que veig jo és l'afiliació a Espanya dels immigrants en massa. En aquest punt el fenomen sí que ha estat espectacular. A la Rambla del Raval de Barcelona, al costat de la redacció de VilaWeb, els paquistanesos i els marroquins embogien amb Espanya, segurament pensant que això els acostava mentalment als papers i a la legalitat, i perquè, a una escuderia victoriosa, tothom s'hi apunta. I n'arriben més de deu mil de nous cada mes. Els socialistes, sobretot a l'àrea metropolitana de Barcelona, s'hi capbussen de valent. El PP, amb els romanesos de Castelló per exemple, juga a totes. I nosaltres què fem? No dic aquest partit o aquell o aquella associació, sinó tots plegats. Quin projecte engrescador podem oferir al xicot marroquí que es posa 'la roja' per sentir-se més normal? Ells li ofereixen la Copa d'Europa i un poc d'aparença de normalitat. I nosaltres? 5) Però una flor no fa estiu. Ja passarà tot això i, ep!, el nacionalisme espanyol és molt, molt agressiu i provocador. Cosa que el perjudica... Al carrer, va baixar-hi molta gent de tot pèl i condició, però la instrumentalització política era en mans de l'extrema dreta, no ens enganyem tampoc. Les anècdotes són moltes i arriben de tots cantons. A un redactor del

diari El 9, el van obligar a cridar 'Viva España' uns nazis; a un marroquí, precisament, li van clavar una allisada a la Rambla, exactament perquè portava la bandera espanyola i 'un moro' és indigne de portar-la, l'esvàstica es veia ben clareta a la plaça de l'Ajuntament de València i la salutació a la romana imperava en una Reus on es van tornar a cremar senyeres. Enteneu-me. No dic de cap manera que fóra això que va passar diumenge. Sinó que això també va passar. Igualment, diumenge una colla d'energúmens va passar hores i més hores entrant a totes les webs catalanes que accepten comentaris i omplint-les d'amenaques i insults. El nacionalisme espanyol és essencialment violent i contrari a la diversitat. Ho ha estat sempre i ho serà sempre. No sap ser d'una altra manera. I això no ho canviarà pas un gol de Torres ni una selecció de joves presumptament plurals. N'hi havia prou d'escoltar cinc minuts qualsevol ràdio espanyola, de la SER a la COPE que en això són totes iguals, per veure com escopien immisericordes en la millor tradició sèrbia, com es burlaven dels noms dels alemanys perquè en la seua ignorància no sabien pronunciar-los o els insultaven, com aprofitaven qualsevol comentari per escabetxinar el president Ibarretxe o Joan Laporta, com es burlaven de les seleccions catalanes i basques. Espanya plural? Vinga home... 6) Entre els jugadors hi havia banderes andaluses i asturianes i fins i tot del Vila-real, però ningú no es va atrevir a enarborar-ne cap de catalana o de basca. Ni dir una sola frase en català quan els acostaven el micròfon. Cesc, Xavi, Puyol, feien de 'tío Tom', al servei de l'amo i amagaven les vergonyes o cridaven visques sorprenents a Espanya, eh Xavi? I d'aquest tema, també n'hauríem de començar a parlar. Perquè ells tenen una responsabilitat i han triat. No dic que no tinguen el dret de creure en Espanya i d'emocionar-se sentint-se espanyols, que hi tenen tot el dret. Però, si trien això, que després no ens vinguen amb segons quines historietes de tu-ja-m'entens ni pretenguen que la seua participació en l'espectacle no els passarà factura a casa. Especialment si tenim en compte que hi ha jugadors que podrien haver-hi anat i no van voler-hi anar... i 7) Ep, i que ells, vull dir els espanyols, no perden de vista que vivim en un món global i que els tòpics ja no juguen sempre en favor seu. El Herald Tribune, i pràcticament tots els mitjans anglòfons, car és una notícia d'agència, insistien ahir en el fet que a Catalunya i a Euskadi no hi havia hagut suport a la selecció espanyola: 'However, there have been no public screens erected in the northern Catalan regional capital Barcelona and in the Basque port city of Bilbao. Both regions have long-term separatist issues that stem from a distant history...' (vegeu-ne l' [article](#)). I curiosament, el jacobi Libération francès deia: 'Reste le débat sur l'identité nationale. A la différence des titres madrilènes, La Vanguardia et El Correo (quotidiens catalan et basque) se refusent à employer la première personne du pluriel lorsqu'il s'agit d'évoquer la Roja.' (vegeu-ne l' [article](#)). I pels italians de La Gazzetta dello sport: 'Lo sforzo è riuscito nella quasi totalità: solo la Catalogna e i Paesi Baschi fanno di tutto per guardare con distacco alla Roja' (vegeu l' [article](#)). Sense valorar on comença i on s'acaba la propaganda político-mediàtica, aquesta vegada cal reconèixer que el tòpic ha jugat en favor nostre i resulta que, paradoxalment, milions de lectors de tot el món, gràcies a la victòria d'Espanya han rebut l'afegit de la desafecció de catalans i bascos a Espanya precisament. I cal reconèixer que xoca que la culpa siga de l'ajuntament socialista de Barcelona que no va oferir una megapantalla o de La Vanguardia (Espanyola) que no sembla prou implicada. Però el món de la informació va així... PD: Els alemanys podien, si més no, haver marcat un golet i així hauríem pogut mesurar també l'impacte dels nostres petards...

1 juliol 2008

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)